

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

FORTUNA

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

(Bland 20,000 abonnenter gratispremier för 34,450 Kr.)

EXPEDITION:
Skolgatan N:o 19, Göteborg.

UTGIFVARE OCH FÖRLÄGGARE:
Alb. Olson,
Göteborg.

PRENUMERATIONSPRIS:
för år 4,50, postare. inber.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af Ernest Capendu.

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

— Välan, då! . . . Ni skulle väsendtligen kunna understödja mig i mitt förhåfvande.

— Jag? . . . I fråga om La Chenayes arresterande?

— Ja, visst.

Grefven skrattade gladt och lustigt.

— *Ventre-saint-gris!* ropade han. Kanske har jag, mig sjelf ovetande, blifvit värfvad vid gens-d'armericorpsen.

— Skratta icke, grefve, utan svara mig.

— Ja så, ni talar allvarsamt. Jag skulle således verkligen kunna vara er behjelpig vid gripandet af denne bandit? . . . Och på hvad sätt, då?

— På ett helt enkelt. Ni känner La Chenaye.

— *Jag* skulle känna honom?

— Det är jag säker på.

— Men, hör ni . . . det der går för långt.

— Jag upprepar, att jag är säker på min sak.

— Då, min bästa herr prefekt, har jag ingen rättighet att motsäga er. Men ni torde dock till-låta mig att finna ert påstående, lindrigast sagdt, något — sällsamt.

— Min kära Henri! — sade polis-öfverdomaren, fästade en stadig blick på den unge mannen — jag har, så länge jag varit bekant med er, för er hyst en uppriktig vänskap, som samolikt

har sin grund i den omständigheten, att jag en gång var nog lycklig att kunna göra er en tjänst.

— Säg, att ni ryckte mig undan en säker död.

— Korteligen — jag älskar er uppriktigt.

Grefve Bernac bugade sig.

— Om jag nu, — fortfor herr d'Aumont, — såsom vän och menniska bör hafva aktning för edra enskilda hemligheter, så är det dock min pligt såsom domare, att i konungens och lagens namn taga er tjänst och er medverkan i anspråk. Dock, så ofta jag hittills har talat med er om den der röfvaren, som gör hela landet här omkring osäkert, har ni alltid uppträdt till hans försvar.

— Ursäkta mig, — inföll grefven, — jag har endast sökt att för er förklara de känslor, hvaraf jag lifvades.

— Sedermera, min bästa Henri, har ni ständigt och ifrigt sökt öfvertala mig att lemna La Chenaye i ro. — Antagom nu, att ni, i fråga om ett dylikt handlingssätt, leddes af en — visserligen öfverdrifven — grannlagenhet, derfore att ni anser banditen, som med orätt beskyldes för mordet på er far, någon upprättelse skyldig, så är han ju i alla fall öfverbevisad om så många och gräsliga mordgerningar, att, jag måste tillstå det, edert deltagande för honom ej kan annat än på det högsta förvåna mig.

— Nå, men hvad sluter ni deraf, om jag får fråga?

— Att ni, till följd af för mig obekanta omständigheter, dock måste hafva helt andra skäl, än dem ni uppgifvit, att intressera er för La Chenaye. — Har jag icke rätt?

— Om förlåtelse — sade grefve de Bernac, i det han rättade på sig till sin fulla längd, och strök sina mustacher, — är detta här ett vänligt samtal, eller undergår jag ett laga förhör? — Står jag inför herr d'Aumont, vännen, eller inför herr d'Aumont, öfverhetspersonen?

— Det är vännen, som talar till er, min bäste Henri, — skyndade prefekten sig att säga.

— Godt! Så skall jag då svara vännen, att han fullkomligt bedrar sig, då han antar, att jag skulle kunna räcka honom någon hjälpsam hand, i fråga om röfvarens gripande; att de underrättelser, dem jag förmått gifva angående honom, helt och hållet äro slumpens verk; att jag icke personligen känner den beryktade La Chenaye, men att jag, om detta också vore fallet, aldrig skulle kunna tillåta mig att utleverera honom; ty en angifvares yrke synes mig föga passande för en adelsman.

Tonen, hvarmed detta svar afgafs, hade någon ting så stolt afvisande att herr d'Aumont helt sorgsen sänkte sitt hufvud.

— Vi förstå icke hvarandra, — sade han. — Jag trodde mig hafva gjort er begripligt, att min heder och hela min timliga lycka bero på La Chenayes gripande.

— Det har jag fullkomligen begripit, min bäste herr prefekt; men jag måste dock upprepa, att jag i denna angelägenhet ingenting förmår göra för er.

— Talar ni äfven nu till vännen, Henri?

— Nu också.

— Men om domaren frågade er?

— Domaren skulle jag alls icke svara, — genmälde grefven, kastande hufvudet stolt tillbaka.

— Ursäkta mig, i så fall, — sade prefekten, — jag har bedragit mig i förmodan.

— Min dyre, min förträfflige vän! — ropade Bernac med alldeles förändradt sätt och ett helt annat uttryck i rösten, — tro mig, då jag säger, att jag fullkomligt uppfattar det kinkiga i er närvarande ställning, och att jag verkligen på det lifligaste önskar att kunna vara er till någon tjänst. Men sannerligen jag kan göra något vid den här saken. Den der La Chenayes djerfva, tappra natur behagar mig; mig intresserar den kamp, som han börjat mot det borgerliga samhället, och därför ser det ut, som om jag toge någon personlig andel i hvad honom rör; men jag har icke den äran att känna honom.

— Vi tala då icke mer om den saken, bäste grefve. — Jag upprepar att jag misstagit mig.

Henri bugade sig. På hans ansigte syntes intet spår till de intryck, som ofvan anförda samtal måste hafva gjort på honom.

Klockan i kastellet slog nu tolf.

— Redan midnatt! — ropade grefven, efter att tyst hafva räknat klockslagen. — Mitt folk tror väl, att jag antingen har drunknat, eller fallit i klorna på er La Chenaye. Farväl, min värdaste herr öfverdomare! — A propos! Ni far väl i morgon afton på balen hos spanska ministern?

— I alla händelser, — svarade d'Aumont. — Hela hofvet kommer dit.

— Så får jag då den glädjen att dansa en *Branle* med fröken Diana. Och finge jag under tiden veta något, så skulle jag skatta mig lycklig att kunna föra er ansigte mot ansigte med den der La Chenaye, den Gud fördöme! — Tills i morgon då! — Gud vare med er!

Den unge mannen vexlade en hjertlig hand-

tryckning med den ännu lika dystra öfverdomaren, svängde sig upp på sin häst och sprängde ut genom den dunkla fästningens port.

När hofslagen af hans häst dånade mot vindbryggans bjelkar, gjorde Giraud, hvilken hittills betraktat honom med blicken af en roffvägel, den der är säker om sitt byte, en rörelse, som om han velat sätta efter honom; men bössan, som en gensd'arm genast framsträckte mot hans bröst, hejdade honom, och plötsligt vaknande till medvetande af sin belägenhet, tog han ett steg tillbaka.

Herr d'Aumont började emellertid att långsamt stiga uppför trapporna, då han, liksom hade han fattat ett hastigt beslut, vände sig om på tredje trappsteget och ropade:

— Lossa fången och låt honom komma med mig.

Ett raskt sabelhugg återgaf Giraud friheten och med två skutt var han vid sidan af polisöfverdomaren.

— Hör på, — började d'Aumont i en feberaktig själsspänning; — den der mannen, som just nu red öfver vindbryggan och som du har vågat anklaga, är en af mina bästa vänner och min enda dotters tillkommande man. Dermed är sagdt, att om du misstar dig, skall ingen tortyr bli förfärlig nog att bestraffa ditt förtal.

— Och om jag talar sanning? — frågade Giraud, helt lugn vid denna hotelse.

— Då skall rättvisan ha sin gång, vore den mannen också redan min svärson ... ja, om det skulle kosta mitt barns lif.

— Då svarar jag för utgången, — sade Giraud lugnt.

— Men hoppas icke att dära mig genom något groft bedrägeri. Hvar du än må vara, skall mitt öga gifva akt på dig.

— Om det icke lyckas mig, får ni göra med mig, hvad ni behagar.

— Menniska! är du då säker på din sak?

— Ja. Jag vet ej, hvar La Chenaye är; men att denne mannen är hans medhjelpare, det svarar jag för. För öfrigt vill jag inför herr öfverdomaren upprepa, hvad jag redan sade inför parlamentet, då processen afgjordes angående grefve de Bernacs namn och förmögenhet. Den, som just nu lemnade oss, den, som parlamentet erkände såsom den gamla brétagniska adelsfamiljens sista ättling — han är *icke* grefve de Bernac, icke den, som herr prefekten räddade från bråddjupet, dit hans fars mördare hade kastat honom. — Parlamentet förkastade min utsago och låt honom vinna processen. Men parlamentet svärfvar i villfarelse, och han, som nu red bort, bär ett stulet namn.

— Gå! — sade prefekten med sänkt hufvud. — Låt karlen passera! ... han är fri! — ropade han till vakten.

Giraud uppgaf ett glädjehopp med ett enda språng utför trappan, som skiljde honom från slottsgården, och rusade med pilens hastighet genom hvalfvägen och öfver vindbryggan.

Anländ till kajen stannade han, vände sig om och lät sitt skarpa öga genomforska mörkret på alla sidor.

Till venster, något ofvanför floden, i riktningen af Notre-Dame, varnade han en skugga, som rörde sig längs utmed stranden, och en mänstråle, som nu föll ned öfver kajen, tillät skytten tydligt urskilja grefve de Bernacs hvita häst och brokiga dräkt.

— Om du lider Jeanne, — mumlade Giraud, — så trösta dig; din räddare nalkas. Men ve dig, om du har förrådt mig!

Och i det han gjorde sig försäkrad om, att hans långa svärd gick lätt ur slidan, störtade han bort, hållande sig tätt intill husen, för att dölja sig i skuggan af dem.

Månen dolde sig, ett ögonblick derefter, ånyo i molnen, och det djupaste mörker herrskade rundt omkring.

XIV.

Madame d'Aumont.

Just vid den tiden, då Giraud lemnade Chatelet, för ifrån Louvren ett af dessa massiva, oviga ekipager, som afbildningar från den tiden framställa, och skramlade långsamt genom gatorna, fram till den nya kajen, der Chatelet var beläget. De båda starka normandiska hästarna behöfde många pisksmällor, innan det tunga och väldiga åkdonet, med sin osmakliga, på tvenne jernkedjor vacklande korg, stannade utanför inkörsvägen till öfverdomarens embetsboning, der dubbelportarna vid dess amalkande öppnades och vagnen derefter rullade in genom det dystra hvalfvet samt uppnådde gården.

En dam, klädd med utsöktaste smak, enligt det dåvarande modet, steg ur och gick hastigt upp för trappan.

Det var madame d'Aumont, polis-öfverdomarens fru, som kom hem från sin hoftjenst i egenskap af dame d'honneur hos den unga drottning Maria.

Madame d'Aumont var ett fruntimmer mellan tretio och fyratio år, med ett blekt och lidande ansigte, som dock vittnade om mycken skönhet. En feberaktig rörelse, hvilken isynnerhet gaf sig tillkänna i de små, fina händernas darrning, syntes hafva bemäktigat sig hela den spåda gestalten, som med otrolig hastighet ilade upp för trappan och genom korridoren, tills hon kom till den med rödt sammet beklädda dörren, som förde till hennes mans rum.

Tryckningen på en fjeder öppnade denna dörr och fru d'Aumont inträdde i det rymliga gemakket, i hvars midt prefekten satt, i en om stor bedröfvelse vittnande ställning, vid ett bord öfverlastadt med papper, hållande båda händerna för ansigtet.

Vid frasandet af sidenklädningen vände han sig om, steg upp och gick hastigt sin fru till mötes.

— Nå? frågade hon ångestfullt, — har det lyckats?

— Nej, — svarade han tonlöst.

— La Chenaye har åter undkommit?

— Ja.

— Då äro vi utan räddning förlorade.

Madame d'Aumont sjönk utmattad ned på en stol.

— Förlorade, säger du! — upprepade prefekten i det han spratt till. — Och hvarför det? ... Har någonting förefallit i Louvren? ... Såg du kungen?

— Ja. Våra ovänner ha varit verksamma och de tränga oss till afgrundens yttersta rand.

— Huru? Kungen misskänner till den grad mina trogna tjänster?

— Kungen, — svarade frun, — tar ingifvelser af madame de Verneuil, med hvilken han åter har försonat sig, ehuru i hemlighet; och markisinnan lyssnar, som du vet, till hertig de Mercoeurs hviskningar. I afton egde i Louvren, i min närvaro och inför hela hofvet, en af våra fiender tillställd scen rum, hvars offer vi skola blifva, så vida intet underverk räddar oss.

— Min Gud! hvad var det då som föreföll?

— Jo, hela familjen Lavardin uppträdde i djup sorgdräkt och kastade sig till kungens fötter, bönfällande om ett snart och rättvist straff åt mördaren af deras sista ättling.

— Men kungen vet ju, — utfor prefekten, — att Lavardins *verklige* mördare är hertig de Mercoeur, som tingade La Chenaye till handlingens begående.

— Det är möjligt; men Mercoeur förnekar allt deltagande i brottet. Ännu mer: som han skulle slåss med Lavardin, påstår han, att hans heder lider, så länge mördaren ej är upptäckt, och han förenar sig således med familjen Lavardin för att bönfälla om rättvisa. Du vet, att Mercoeur hatar dig alldeles förfärligt, alltsedan parlamentet ville förvägra honom titeln af hertig, och ingen annan än han var det, som hade tillstått det der uppträdet, hvilket tyvärr gjorde ett djupt intryck på kungen.

— Och hvad svarade hans majestät?

— Att rättvisa skulle ske inom fyratioåtta timmar. Derpå gaf Henrik sitt kungsord och lemnade sedan rummet, åtföljd af Sully. — Men då jag tog afsked af drottningen, sade hennes majestät naturligtvis genom uppdrag af sin gemål: Madame d'Aumont, nu väntar jag icke att få återse er förr; än vår prefekt har gjort sin skyldighet angående La Chenayes gripande; förr skulle det vara plågsamt för er att inställa er i Louvren.

— Således en fullkomlig onåd! ... Hvilken skam! — ropade polis-öfverdomaren.

— Ja, men det blir en lätt sak att förekomma den genom att gripa La Chenaye, — tröstade hans fru.

— Hittills har jag icke sett någon möjlighet dertill, och hur skulle det nu kunna lyckas mig inom en så kort tid.

— Min Jacques! — sade madame d'Aumont bekymrad, — skulle väl du, som hittills varit så modig och förtröstansfull, nu med ens hafva tappat modet?

— O, du känner icke hälften af vår olycka! — ropade prefekten, sorgligt skakande på hufvudet.

— Heliga Jungfru! ... hvad kan det då vara?

Prefekten berättade i korthet för sin fru huruledes de trenne spionerna, hvilka gifvit honom en sådan säker förhoppning om La Chenayes gripande, hade alldeles bedragit endera honom eller sig själva. Derefter förtäljde han, huru bågskytten Giraud, hvars förra historia hon ganska väl kände, hade upptäckt för honom, att i stället för banditen, som vid den noggrammaste husvisitation i de lokaler, dit man sett honom inträda, aldrig stod att finna, hade deremot en förmäm kavaljer ständigt påträffats, hvilken med den mest obesvärade min i världen ridit sin väg.

— Nå, men den, som du nu talar om, blef väl genast arresterad? — frågade madame d'Aumont, som omöjligen förmådde begripa, hvad det var för en ny olycka, som kunde hafva sammanhang med denne mans berättelse.

— Nej, — svarade öfverdomaren.

— Ja, men hvarför icke?

— Emedan Giraud kunde hafva irrat sig.

— Ja, men hvad gjorde *det*, då?

— Vet du då, hvem det var, som Giraud utvisade för mig.

— Kanske någon förmäm herre vid hofvet?

— För oss mer än det ... grefve de Bernac.

— Grefve de Bernac en La Chenayes medbrottsling! Omöjligt.

— Så tycker jag också och derföre afstod jag från arresteringen.

— Ja, men hvad var det för en ny olycka, du menade? ... Ty du måste väl medgifva, att den der förutsättningen gränsar till det löjliga.

— Du vet ännu icke allt, Louise. Giraud, hvilken som du känner, tjente hos gamle grefve de Bernacs familj och var *honom* personligen, innerligt tillgifven, påstår i tonen af den djupaste öfvertygelse, att, hvad han redan en gång inför parlamentet förklarar är den renaste sanning. Du påminner dig väl, att han *ensam* bland alla vittnena hallstarrigt vägrade att erkänna den unge grefven. Säg mig nu: för hvad ändamål skulle karlen ljuga?

— Ja, men han kan ju hafva misstagit sig.

— Gud gifve det! — Då jag kom tillbaka hem, fann jag här Bernac, som hade skyndat före mig, för att ett ögonblick få tala med Diana. Innan han red härifrån, hade jag med honom ett långt samtal, dervid visst ingenting förekom, som kunde öfvertyga mig om, att Giraud har rätt. Emellertid fordrade min pligt som domare, att sätta Giraud på fri fot, med befallning att skaffa mig bevis på hvad han sagt.

— Min Gud! — ropade frun ångestfullt, — om Bernac verkligen skulle hafva bedragit oss! ... hvad skulle det då bli af Diana, som i föreningen med denne af henne tillbedde man ser sitt hela återstående lifs lycka? Att rycka denna kärlek ur hennes hjerta vore något, som hennes svaga natur ej skulle uthärda.

— Just deruti består det förfärligaste af min belägenhet, — suckade herr d'Aumont. — Faderskärleken förlamar domarens arm. — Men jag hoppas till Gud, att Giraud måtte hafva bedragit sig, eller att han är en usling, legd af våra fiender. Om icke det, så kanske hans yttrande var beräkadt endast att så fort som möjligt försätta honom i frihet.

— Har du sett Diana, sedan du kom hem? — frågade frun efter en paus.

— Nej, det söta barnet hade redan gått till hvila och jag ville icke störa hennes ljuftva drömmar.

— Icke heller jag vill göra det, — svarade madame d'Aumont, tryckande sin mans hand. — Hon skulle på min panna läsa den sorg, som plågar mig, och sedan oroa sig deröfver.

— Om Giraud har bedragit mig, eller har misstagit sig, — yttrade prefekten långsamt, — så kan Diana ännu bli lycklig och jag ensam får bära följderna af kungens onåd.

— Men om han *icke* talar osanning?

— Då måste rättvisan ha sin gång.

— Men vårt barn, Jacques?

— Louise! — sade prefekten högtidligt, — innan jag får tänka på mina faderliga känslor har jag ett heligt kalls pligter att uppfylla. Aldrig skulle någon af mina ädla förfäder, i fråga om ett sådant val, hafva besinnat sig, och jag skall, vore det ock med det smärtsammaste offer, söka visa, att jag ej är dem ovärdig.

En stunds tystnad följde nu. Madame d'Aumont hade gått några hvarf fram och tillbaka på golfvet, hvarefter hon åter gick och satte sig bredvid sin man.

— Min vän, — yttrade hon med mild röst, — jag blef i början så öfverraskad af ditt meddelande, att min själ ej var mäktig någon förnuftig öfverläggning. Nu deremot, är jag tillräckligt lugn, för att betrakta saken i dess rätta ljus och jag inser icke, hvilken olycka skulle kunna drabba vårt barn. Grefve de Bernac är — derför tror jag mig kunna gå i borgen — höjd öfver alla misstankar och Giraud har drifvit gäck med dig. Tänk nu sjelf efter: — hvem är den der Giraud? — En menniska af låg härkomst, anklagad för att hafva varit röfvare och med nöd sluppen undan galgen. En sådan karl vill nu uppträda mot afkomlingen af en bland våra äldsta adelsfamiljer, en kavaljer af fläckfritt rykte! ... Mer än tio åsyna vittnen af det förfärliga drama, som beröfvade Henri hans föräldrar, medan han ännu var ett litet barn, hafva utan tvekan erkänt honom. Bevisen på hans identitet vore så klara, att parlamentet ju enstämmigt afgjorde saken till hans förmån. Henri sjelf erinrade sig allt, till och med din hjeltemodiga uppoffring för honom. — Under dessa fyra åren ha vi haft tillräckligt tillfälle att ge akt på honom. Säg, har du någonsin hos honom varseblifvit något, som ej talat till hans fördel.

— Icke det ringaste.

— Välan! Under de mer än tjugtu åren, som förflutit, sedan den äldre grefve de Bernac mörda-

des, har ju ingen anmält sig för att göra anspråk på arvet efter honom. Ingen har heller velat göra Henri hans rätt stridig; ingen klagan har någonsin höjt sig emot honom. Detta allt måste du erkänna. Och ändå tviflar du på din vän, blott för en okänd, gemen menniskas skull och på angifvelsen af en sådan.

— Louise! — svarade prefekten i en allvarlig ton, — vore du i mitt ställe, hade du, såsom jag, dagliga tillfällen att se det borgerliga samhällets sår i hela dess afskyvärda nakenhet, så skulle du komma ända derhän att stundom tvifla på dig själf.

— Ja, men hvad tänker du göra, Jacques?

— Afbida tiden. Din tillförsigt har all sannolikhet för sig, och tio år af mitt lif ville jag med glädje bortgifva, om du *icke* bedroge dig. Jag skall fara till kungen, för att bönfälla om uppskof. Under tiden skola de allvarsammaste mått och steg tagas. Du bör emellertid bemöta Henri med samma vänlighet; han får ingenting ana om detta vårt samtal. Ännu tre andra personer, utom Giraud, påstå sig hafva sett La Chenaye på Sankt Hermansmessan. Dem har jag låtit arrestera, men skall åter låta frigifva dem och jag skall fördubbla den belöning, som är utsatt för banditens gripande. Med ett ord, Louise, jag skall göra allt, hvad klokheten i vår belägenhet fordrar; men också skall jag, derpå kan du lita, förfara med all den stränghet, som mitt kall ålägger mig.

Knappt hade herr d'Aumont uttalat dessa ord, förrän ett buller på gatan utanföre väckte hans uppmärksamhet.

— Öfversten för milisen! — utropade med största förvåning prefekten, som hade gått fram till fönstret. — Hvad betyder väl hans ankomst vid en sådan timma?

I samma ögonblick lyste ofvanför de midt emot belägna husen ett rökaktigt sken och spred sig med blixstens hastighet öfver horisonten, i riktning åt Notre-Damekyrkan, hvars torn plötsligt blefvo klart bestrålade,

— En eldsvåda! — ropade madame d'Aumont.

— Öfversten för milisen, — anmälde den vakt-hafvande bågskytten, till hälften öppnande dörren till prefektens arbetsrum.

— Hvad står på, herr öfverste! — ropade d'Aumont emot den inträdande, som, drypande af svett och med kläderna i oordning, instörtade i rummet.

— Ett fasaväckande brott, monseigneur. Hotellet Mercour har blifvit stormadt, medan hertigen var i Louvren. Alla rum äro utplundrade; tre af betjeningen funnos upphängda på gården och i sjelfva byggnaden är eld anlagd. Jag kommer för att bedja om nödigt släckningsmanskap.

— Och känner man illgerningens upphofsman? — frågade polis-öfverdomaren, efter att hafva bortskickat sin ordonnans med nödiga befallningar.

— Fullkomligt, nådig herre. Det var åter den fördömde La Chenaye själf, i spetsen för sitt band, Han dödade med egen hand tvenne af mitt folk. Alla, som sågo honom, igenkände honom på

det uppgifna signalementet. Dessutom har han dragit försorg om, att hans spår skulle bli väl bevarade. Hvar och en af de trenne hängda bar på bröstet en skrifven lapp med orden: *La Chenayes rättvisa*.

— Vid foten af den tredubbla galgen, som röfvarbandet hade upprest, stod hertigens porträtt, som man ryckt ned ur matsalen, och på pannan af bilden stod med stora bokstäfver ritadt: «*Usling*». De öfriga tjenstehjonen lågo bundna och med kaffe i munnen, i stall och andra uthus. Intet vidare ondt hade man tillfogat dem, ej heller var någonting i hela slottet rördt, förutom hertigens enskilda boningsrum.

Prefekten blickade bestört på sin fru.

— Till häst herr öfverste! ropade han der- efter och störtade ut ur rummet. — Låt min eskort sitta upp och tag ni dessutom ett kompani af schweitzergardet med er, till hjälp vid eldsläckningen.

I stället för det rökaktiga skenet, slickade nu jättestora flammor med sina spetsiga, rysliga tungor högt upp på den svarta natthimmelen.

XV.

Augustinerklostret.

Då grefve de Bernac lemnade Chatelet, vek han, såsom förut är nämnt, af mot Notre-Dame.

Natten hade blifvit kylig och från flodstranden blåste en skarp nordanvind.

Grefven höll, skakande af köld, in sin häst, spände lös remmarne, hvarmed hans kappa var fästad vid sadeln, och insvepte sig helt behagligt i det värmande plagget. Sedan dref han sin häst till ett snabbare lopp, tills han hade uppnått den lilla flodarmen, som skiljer la Cité från ön Saint-Louis.

Der tycktes han vilja rida öfver floden, men höll dock genast sin häst inne, just som denne satte ena foten i det iskalla vattuet, och fästade forskande sitt öga på yttersta ändarne af de båda öarna.

Efter ungefär tio minuters väntan upplam- made vid Sankt Landryhamnen detsamma röda eldskenet, som varseblifvits från Chatelets fönster.

Vid denna anblick vände grefven plötsligt om sin häst, red i galopp utåt stranden och styrde kosan åt klostret Saint-Méry.

Då ljud efter honom, utåt de gator, som han nyss tillryggalagt, ett högt, långt uthållande hundskall, som i högsta grad måste hafva väckt hans uppmärksamhet; ty han vände sig om i sadeln och skådade med en genomträngande blick genom mörkret, hvarefter han åter kastade om sin häst och red i skarpaste traf bortåt närmsta tvärgata.

Det dröjde dock icke länge, förrän samma hundskall dånade efter honom.

— Ha! — tänkte han, — skulle väl den gode prefekten hafva varit nog försiktig att låta sätta efter mig? — Blixt och dunder! Då skulle det

göra mig ondt om de arma satarne, som han har skickat till mitt förföljande.

Han fördubblade den skyndsamt hvarmed hans praktiga spanska hingst ilade fram öfver marken, som om äfven han hade förstått att det der hemska skällandet ej betydde något godt för hans herre.

Mellan rue Saint-Honoré och hotellet Soisson reste sig på den tiden vidlyftiga, tomma byggnader, som hade tjenat till bostad åt en särskild kongregation af Augustinerordens munkar och som ännu tillhörde denna ordens abbotshus.

Nästän all yttre träbeklädnad fattades på dessa under ligans krig till större delen förstörda bostäder. Synnerligast stirrade fönsteröppningarna i nedra våningen, som voro utan både glas och rammar, hemskt på de förbigående, skilda som de voro från hvarandra af endast en smal pelare och belägna en manshöjd från gatan. Dessa gapande fönsteröppningar, som hade tillhört en sal på nedra botten, det fördna klostrets dåvarande talrum, gjorde ett intryck, liksom af lika så många underjordiska hålor, i hvilkas bakgrund man ingenting kunde se eller utforska.

Så snart grefve de Bernac hade huimit midt för denna förfallna byggnad, lät han höra en besynnerlig hvissling, som ögonblickligen besvarades af en dylik.

Genast red grefven fram till en af de ofvanbeskrifna fönsteröppningarna, sammandrog med venstra handen vecken af sin kappa, medan han stödde den högra på sadelknappen, och svingade sig, med en fulländad konstberidares vighet in i fönsteröppningen och försvann.

Alldeles som om han ej varseblifvit sin ryttares frånvaro, fortsatte hingsten sin väg tätt utmed muren. Men just då han passerade det femte fönstret, svingade sig ur det inre af det ödsliga huset en man, och föll med beundransvärd vighet och säkerhet ned i sadeln. Han liknade fullkomligt grefve de Bernac till växt och hållning, och var, liksom denne, väl insvept i de rika vecken af en vid, brun kappa.

Ombytet hade försiggått med en så oerhörd hastighet, att en åskådare, som icke befann sig omedelbart i närheten, visst icke skulle kunnat varseblifva det; så mycket mindre som hästen alls icke hade kommit ur sitt traf.

Den nye rytturen fortsatte sitt lopp och försvann bakom hörnet af rue la Grenelle.

I samma ögonblick, som den sällsamma rytturen passerade muren till hotell Soisson, gled en dunkel skugga, hållande sig tätt intill husen på högra sidan af gatan, förbi klostrets fönster och försvann om hörnet, förföljande rytturen.

Grefve Bernac hade, efter att på ett så ovanligt sätt hafva inträngt i den toma byggnaden, tryckt sig ned bakom fönsterpelaren, och reste nu upp hufvudet för att blicka efter den försvinnande skuggan.

— Giraud! — mumlade han och studsade tillbaka. — Ja så! partiet är allvarsammare, än jag trodde. Den karlen är både klok och djerf. Dock,

för närvarande har han förlorat spåret och sjelfva djefvulen kan icke hjälpa honom på rätta stråten igen. I alla händelser måste jag underrätta Catharina. Det rör henne närmare än oss, tänker jag.

Grefven lemnade nu fönstret, under hvilket han dolt sig, och fördjupade sig i de vidsträcktta byggnaderna. Han gick genom mångfaldiga rum, passerade korridorer, och hittade riktigt genom dörrarne oaktadt mörkret, i hvilket han promenerade, med en lätthet och säkerhet, som utvisade, att han djupt studerat dessa förfallna ruiner och var mycket van vid deras irrgångar.

Sedan han stigit upp för några bräckliga trappsteg, kom han in i första våningen. Han befann sig nu midti en svit af rum, som förr måtte ha bebotts af kongregationens chef, att döma af de spår efter prakt och lyx, som ännu prydde väggarne och bjert kontrasterade mot den kalla, stränga nakenheten i de andra rummen, som voro helt och hållet beröfvade hvarje prydning.

De Bernac gick rakt fram till en dörr, som var belägen i andra ändan af rummet.

Denna dörr, som var af jern och beundransvärdt fint arbetad, hade säkerligen, tillföle af sin fasthet och soliditet motstått alla plundringsförsök.

Utan att dröja ett ögonblick lutade kavaljeren sig emot denna dörr och lade munnen intill en genombruten zirat, i jemnhöjd med hans ansigte, för att låta höra ett litet fint pip, liknande ödlans.

Genast öppnades dörren och grefven stod på tröskeln till ett litet, äfvenledes mörkt rum. Han gick igenom detsamma, äfvensom genom en smal gång, som ledde vidare genom det inre af byggnaden, till en i den tjocka muren anbringad spiraltrappa och såmedelst ned i det fordna klostrets undre regioner.

Vid foten af trappan lyste ett klart sken emot ruinens nattliga besökare.

En andra dörr, som stod vidöppen, förde till en underjordisk sal, som var prakfullt upplyst med ofantliga vaxljus i massiva silfverarmstakar, lika dem, som vanligen pryda altarena.

En karl och ett fruntimmer befunno sig i denna sal och helsade den inträdande grefven med ett utrop af glädje och belåtenhet.

Fruntimret var väl insvept i en lång pelisse, garnerad med ett dyrbart pelsverk af blåräfskinn och hade, enligt tidens bruk, ansigtet dolt med en mask af svart sammet, kallad "loup".

Denna mask, som undandolde två tredjedelar af ansigtet, tillät betraktaren endast se öfra delen af kinderna och munnen; men denna panna var så hvit och ren, dessa kinder af en så sammetslen finhet, denna haka så älskligt urholkad med en liten fallgrop, denna mun egde så friska och röda läppar, att det var omöjligt annat, än att genast känna igen ungdomens behag och friskhet hos denna qvinna, hvars något värslösa och elegant hållning, utan tillgjordhet, förrådde den harmoniska helgjutenheten i hennes former.

Med ena handen hvilande på knäet och den andra stödd mot ett litet bord, som stod nära in-

till den stol hon begagnade, med upprätt hufvud, bysten till hälften dold i skuggan, halsen och skuldrorna omslutna af det dyrbara pelsverket, föredde denna qvinna i hela sitt yttre någonting så tjusande, så fångslande, att ögat ej kunde slita sig derifrån.

Den andre personen, som befann sig i rummet, satt i en konstnärligt skulpterad fätölj och skildes från henne af bordets längd.

Han var klädd i samma drägt, som den herr Babin bar, Pariserhorgaren på Saint-Germain's marknad, åt hvilken Giraud anförtrött sin lefnads-historia.

Grå tröja med svarta broderier, filthatt med en svart fjäder, allt var, ända till drägens minsta detaljer, af den strängaste och noggrammaste likhet.

Han tycktes vara af samma växt som grefve de Bernac och alldeles samma korpulens.

Hans ansigte var, liksom den unga flickans, dold under en svart sammetsmask, men denna betäckte hela pannan och dess nedre del försvann i en skog af långt, svart skägg, hvilket tycktes blott utgöra en fortsättning af masken, så förvillande lika voro de till färgen.

De hade, såsom vi sagt, uppgifvit ett rop af glädje, då grefve de Bernac syntes på tröskeln till det hemlighetsfulla rummet.

Grefven besvarade ej detta slags välkomsthelsning, utan knäppte upp sin kappa, kastade den på bordet och drog intill detta en stol, i hvilken han kastade sig.

— Uff! — sade han. Min strupe bränner ... jag är törstig!

Det unga fruntimret steg upp, ilade till ett väggskåp af ek, med dörrar i det finaste snideri-arbete, och framtog med sina små fina händer tvenne dyrbara, väl arbetade gyllene bägere, tillika med en kristallflaska, innehållande ett guldgult, skimrande fluidum. Hon bar alltsammans fram till bordet och iskänkte de båda bägarne.

Grefve de Bernac tömde den ena af dem, medan den maskerade mannen oafåtligen betraktade honom.

— Hvad för nyheter? — frågade han kort.

— Både goda och dåliga, — svarade Bernac, lutande sig tillbaka i länstolen.

— Så låt först höra de dåliga, — ropade den unga qvinman, i det hon satte sig. — De goda bli sedan likason en balsam på såren.

— Väl taladt, min sötunge! — skrattade grefven. — Jag har ju alltid sagt, att du har förstånd som en liten sate.

— Och du brukar icke ljuga, — svarade den sköna, visande sina tänders vackra emalj.

— Således pro primo, — började Bernac, — har vår förträfflige vän, herr Jacques d'Aumont, mer än någonsin satt sig i sinnet att gripa den af Gud och menniskor fördömde rövvaranförenden La Chenaye.

— Gamla historier! — inföll damen, höjande på axlarna. — Det der berättade du mig ju redan förut i afton, då vi voro hos Jonas.

— Möjligt, min förtjusande Catharina; men

hvad jag då *icke* kunde berätta, emedan jag själf ej visste det, är, att La Chenaye har, förutom prefektens spårhundar, ännu en inkarnerad djefvul i hälarna på sig, som heldre skall förfölja honom ända in i helvetet, än afstå från hans förföljande.

— Och hvem är denne dämon?

— Din för detta skatt, min engel, skytten Giraud.

Catharina skakade föraktligt sitt hufvud.

— Detsamma har Humbert redan berättat mig, — sade hon.

Grefven gjorde en hastig rörelse.

— Således har du äfven sett Giraud? — frågade han, vänd till den maskerade karlen.

— Ja.

— Hvar och när?

— I afton, vid messan, i gårkocksboden no 27. Jag spisade aftonmåltid med honom, tillika med Bernard och Camäleon.

Grefvens ögon flammade till af glädje.

— Ha! — ropade han, — den onde är med oss! ... Och du narrade honom att dricka?

— Visst.

— Hvad förrådde han då för dig?

— Ingenting; åtminstone ingenting, som vi ej redan yeta.

— Således är den mannen som tiggde honom fri ...

— Honom fullkomligt obekant. Han vet icke ens hans namn.

— Guds död! ... det kan man kalla att ha otur.

— Men, — inföll Humbert, — Giraud är icke mer att frukta; han blef arresterad såsom La Chenayes medbrottsling, derföre att han sutit till bords med honom.

— Ja, arresterad klockan tio, — yttrade grefven, — och åter frigifven klockan tolf, mina vänner.

— Giraud fri! — ropade de båda åhörarne med ett uttryck af bestörtning.

— Så fri, att jag med knapp nöd undgick hans förföljelse.

— Men, han såg dig väl icke smyga in här? — frågade Humbert.

— Camäleon var på sin post, — svarade grefven skrattande; — och om icke Giraud i denna stund har förlorat spåret, så måste han kunna rapportera för prefekten, att grefve de Bernac är i sitt hotell.

— Du gör, som jag tror, den der Giraud alltför mycken ära, — yttrade Catharina.

— Ja, visserligen, — bifogade Humbert; — hvad skulle vi väl ha för storverk att vänta af den karlen?

— Så godt som ingenting, min kära Humbert, — svarade Bernac med sitt spefulla leende. — Giraud är tapper, intelligent och drifves af tvenne mäktiga bevekelsegrunder, kärlek och hämdlystnad ... följaktligen hafva vi ju ingenting att frukta af honom. Giraud var i tjenst hos den allidne grefve de Bernac ... Giraud var det, som vid vindications-processen med den största hallstarrig-

het talade emot oss; Giraud påstod, att barnet på sin venstra arm haft ett outplänligt tecken och...

— Men, — inföll Humbert, — ändock förkastade parlamentet hans utsago, såsom bevisande ingenting.

— Nå, men kan då icke Giraud, — inföll herr de Bernac lifligt, — när som helst sammanträffa med den der, du vet? Af deras förening skulle för oss uppkomma en fara, till hvars trotsande alla våra förenade krafter icke förslå.

— Den du menar *kan* icke sammanträffa med Giraud; han är långt härifrån.

— Tvärtom; han är helt nära.

— Huru! ... I närheten? — ropade Humbert.

— Han själf, som jag säger. Mercurius träffade honom på Smutsfältet och talade med honom. Du ser således, att Giraud i alla hänseenden är att frukta.

Den maskerade utstötte ett skri, som icke var olikt ett vilddjurs rytande, och hans ögon blixtrade hemskt under masken.

— I Paris är han således, — återtog han. — Det visste du och sade det icke.

— Hvarför skulle jag slamra om det? — Jag bevakar honom: det är nog.

Humbert och grefven vexlade härvid en betydelsefull blick, som Catharina varseblef.

— Jag begriper icke ... — sade hon förvånad.

— *Behöfver* du just begripa? — yttrade grefven sträfft.

— Aha! ... herrarna hafva hemligheter för mig!

— Hemligheter för oss, — inföll Humbert med allvar.

— Det är bra, — sade Catharina med ett sådant uttryck af vrede och förtrytelse, att den, som vi känna under namn af grefve de Bernac, för upp ifrån sin stol och nästan hotande stälde sig framför henne.

— Min vän, — började han med en röst, hvares sträfvä ljud på ett besynnerligt sätt stack af mot hans vanligen så mjuka organ; — jag gissar till dina tankar. Du ställer dig in med Mercurius, för att kunna blanda dig i alla våra angelägenheter. Vet, emellertid, att Mercurius har, lika litet som Humbert och jag, rättighet att squallra om våra hemligheter, och jag råder dig att bedja Gud, det din käresta aldrig måtte få ett sådant infall; ty om någon af oss en dag förrådde, hvad han eller hon borde förtiga, så vore den dagen den siste för den olyckliga förtrogna, åt hvilken denna hemlighet blifvit prigsifven. Man eller qvinna, gubbe eller barn, så måste den dock dö, utan förbarmande. Du är ung, vacker och slug, Catharina. Du tjenar oss rätt bra, det medger jag; men så tjena vi också alla dina böjelser och lustar. Från en fattig flicka ha vi gjort dig till en rik och förnäm dam. Hof och stad ligga för dina fötter. Du är afundad, smickrad, tillbedd — med ett ord: du är lycklig. Ätnöj dig med den lott, som vi ha förskaffat dig, och begär icke att få veta hemligheter, som för dig böra vara ogenomträng-

liga. Den vansinniga passion, som du har ingivit Mercurius, skyddar dig icke för min klinga. Glöm icke, att vi anförtro våra hemligheter endast åt grafven. — Och nu, min engel, fortför grefven, i sin vanliga galanta och förtroliga ton, — gif mig din lilla näpna hand att kyssa och räkna alltid på vår gamla, bepröfvade vänskap.

Catharina hade, under hela denna predikan, hållit hufvudet nedsänkt, och då grefven ändtligen slutade, räckte hon honom med en förtjusande nigning sin hand, till tecken af undergifvenhet. Masken hindrade honom från att se, hvad intryck de nyss talade hårda orden kunde hafva åstadkommit på hennes anletsdrag och de nedslagna ögonen tillåto honom ej att läsa i hennes själ.

Bernacs läppar snuddade lätt vid den lilla handen, hvarefter han helt värdslost släppte den och vände sig till Humbert, hvilken, orörlig som en stenbild, hade åskådat uppträdet.

— Nå, — sade han, — för att återkomma till Giraud ... hvad tycker du om historien?

— Att du har begått ett stort fel.

— Jag? ... Och hvilket då?

— Du kommer från Chatelet ända hit; du förföljes af en ensam menniska; natten är kolmörk ... i pistolhölstren sitta vapen — hur kommer det sig då, att den der menniskan ännu befinner sig bland de lefvande?

— Det begriper du icke?

— Jag tillstår det.

— Ja så. Men Girauds mord eller hans försvinnande under denna natt, skulle hafva bevisat prefekten, att karlen haft rätt.

— Ja, det är sannt.

— Det gläder mig, att du ändtligen begriper, — sade grefve de Bernac.

I detta ögonblick ljud från rummet bredvid ett sakta pipande.

— Mercurius! — ropade Catharina och Humbert.

Snabba steg hördes i trappan och straxt derefter inträdde i det underjordiska rummet en man, hvares gestalt mycket liknade både Humberts och grefvens. Han var från hufvud till fot klädd i svart sammet och hans ansigte doldes af en mask af samma tyg och färg.

Den unga qvinnan hade, med alla tecken till en besvarad kärlek, störtat emot Mercurius och denne slöt henne med oförstäld förtjusning i sina armar.

— Ändtligen! — ropade Catharina. — Och du är tillbaka hos oss frisk och sund?

— Det är gjordt! — sade den nykomne, vändande sig till männen.

— Således hotellet Mercœur? ...

— I eld och lågor.

Forts.